

عنوان مقاله:

تحلیل عناصر و مضامین مشترک مقدمه های طللی در معلقات

محل انتشار:

فصلنامه ادب عربی، دوره 7، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

سید محمدرضا مصطفوی نیا - استادیار دانشگاه قم

محمودرضا توکلی محمدی - استادیار دانشگاه قم

سیامک ظفری زاده - دانشجوی دوره دکتری در رشته زبان و ادبیات عربی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

شعر جاهلی را باید آیین تمام نمای زندگی اعراب جاهلی دانست؛ شعری که تصویرگر حیات مردم آن دوران بوده و پیرامون آن شکل می گیرد. شاید بتوان گفت بحث اطلال در مقدمه قصاید جاهلی و توجه به آن، از رایج ترین موضوعات شعر جاهلی به شمار می آید. وقوف بر اطلال، و گریستن بر آنها، به شعر جاهلی محدود نشده، و شاعران دوره های بعد نیز از این فن در مقدمه قصاید خود بهره برده اند، حتی در عصر عباسی نیز با وجود کمرنگ شدن این فن ادبی، شعرایی چون بحتری و ابن رومی از آن در اشعار خود بهره برده اند. استعمال اطلال به عنوان پدیده فنی رایج حتی تا اوایل قرن بیستم نیز ادامه داشت. پژوهش حاضر در صدد است تا پس از توضیح مختصری درباره اسباب سرایش مقدمه های طللی، با بررسی دقیق دواوین شعرای معلقات [به روایت تبریزی]، عناصر اساسی و مضامین مشترک مقدمه های طللی را مشخص، و مختصراً تحلیل نماید؛ و بعد از یک بررسی دقیق، واژه های مرتبط با اطلال، و پر بسامدترین آنها را مشخص کند. با این پژوهش مختصر می توان گفت که مقدمه طللی از ریشه دارترین مقدمه های شعری در تاریخ بنای شعر عربی به شمار رفته و صرفاً یک روش تقلیدی یا فنی نیست که شاعر بدوی به آن پایبند باشد، بلکه فریادی است که هدفش ابراز احساسات نهفته شاعر نسبت به محبوبش بوده و ارتباط تنگاتنگی میان اطلال و معشوقه شاعر وجود دارد. همچنین با توجه به محیط ابتدایی و بدوی شاعر جاهلی، شایسته نیست که این موضوع از دید فلسفی و رمزی تفسیر گردد. امروالقیس با استعمال بیشترین واژه های طللی، در این زمینه برجسته ترین شاعر، محسوب می شود.

کلمات کلیدی:

شعر جاهلی، معلقات، اطلال، مضامین مشترک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1789662>

